

*Personajele mele sunt compozite, ele
împrumutând multe trăiri.*

*Se cere infinită voință acolo unde domnește
descurajarea.*

Laura Albu

LAURA ALBU

ONDINELE

VOLUMUL II

Roman

WWW.CORESI.NET

Coperta: Viorica Didic Vlas

Ilustrația copertei – sursa: <https://pixabay.com/photos/woman-model-portrait-female-blonde-5674995/>

© 2022 CORESI Publishing House SRL, WWW.CORESINET

Toate drepturile rezervate.

ISBN 978-606-996-585-6 (ISBN general)

ISBN 978-606-996-586-3 (ISBN Volumul I)

ISBN 978-606-996-797-3 (ISBN Volumul II)

Pentru mai multe informații privind această carte,
 scrieți la coresi@coresi.net

www.coresi.net
www.LibrariaCoresi.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**ALBU, LAURA**

Ondinele / Laura Albu. – București : Editura www.Coresi.net, 2021
 2 vol.

ISBN 978-606-996-585-6

Vol. 2. – 2022. – ISBN 978-606-996-797-3

821.135.1

CUPRINS

7	LIMBAJUL BĂRCII
11	CAPITOLUL I. MIRAJUL MĂRILOR
28	CAPITOLUL II. UNDE MARGARITA NU SE ÎMPACĂ CU TEQUILA, IAR PELLEGRINO TRAGE PONOASELE
67	CAPITOLUL III. UN VÂNT POTRIVNIC DINSPRE POL
98	CAPITOLUL IV. SUFLETE OTRĂVITE
161	CAPITOLUL V. UNDE O FI TRANSILVANIA?
209	CAPITOLUL VI. UNDE SE ADEVEREȘTE CĂ HIDROGENUL ȘI OXIGENUL SUNT DOUĂ GAZE
270	CAPITOLUL VII. DECIZII

LIMBAJUL BĂRCII

Crew, cuvânt care în cazul de față înseamnă personal de întreținere al navei, în această situație particulară se referă doar la următoarea categorie de servicii: spălători de rufe, spălători de vase, ajutori de cameriști, cameriști, personal curățenie.

Staff, termen care în traducere face trimitere la totalitatea angajaților unei anume organizații, în acest caz particular se referă la acea clasă de mijloc cuprinsă între pătura socială menționată mai sus și ofițeri.

Ofițeri, căpitanul și ofițerii săi, elita navei.

Crew mess este sala de mese pentru crew.

Crew bar este barul pentru crew.

Staff mess este sala de mese pentru staff.

Staff bar este barul pentru staff.

Officers's mess este sala de mese pentru ofițeri, o încăpere mult mai mică, intimă și confortabilă.

Paisano. Mulți spun că provine din italiană unde înseamnă fie *frate*, fie *compatriot*. Adevărul este că, în dicționarul echipajului, provine din mexicană unde înseamnă *compatriot* iar prescurtarea este *paisa* care nu are nimic de-a face cu regiunea columbiană Paisa. Atât în forma lungă cât și în cea prescurtată, se mai traduce prin *frate* sau *prieten*.

Olimp, denumire dată ariei staff-ului de către cei din categoria crew, ca replică la diferențele dintre cele două medii sociale în perioada respectivă.

Decks, care înseamnă *punțile vasului*.

Open Deck, este zona de recreere a echipajului, situată pe puntea patru, la pupa navei.

Gangway, se referă la zona de intrare respectiv ieșire de pe navă.

I-95 este coridorul principal al echipajului, situat de regulă la puntea unu, pentru vasele mai mici.

Dining room este restaurantul principal care, în funcție de mărimea navei poate include de la o mie și până la trei mii de persoane în același timp.

Windjammer este bufetul principal al navei și de asemenea, mărimea și capacitatea sa de ocupare diferă în funcție de mărimea navei.

Galley este bucătărie, însă una special construită pentru vapoare sau avioane.

F&B (Food and beverage manager) este Directorul industriei ospitaliere care include: restaurantele, hotelul, barurile și bucătăria.

Maître D', denumire din limba franceză, desigur prescurtare de la *Maître D'* restaurant, se poate traduce prin *Directorul liniei de restaurante* și se folosește doar pentru cele foarte selecte, în cazul vasului de croazieră restaurantele încadrându-se la categoria cinci stele.

Head waiter – șeful de sală.

Main course – felul principal de mâncare, felul doi.

Caixote – se pronunță *cașot*, un termen provenit din portugheză și care este folosit în a insulta pe cineva, mai în glumă sau mai în serios. Însă pe vapor este cel mai adesea folosit ca formă de alint, rostit fără răutate și cu tentă de amuzament. Înseamnă *coș de gunoi*.

Rasclat sau raasclaat este o insultă crasă, un termen extrem de vulgar introdus în vocabularul vasului de către jamaicani. În traducere: cârpă de șters la cur.

URDIS | We know books

Babaloo, provine din jamaicană și înseamnă, în funcție de limbajul trupului și expresia feței, fie *prostut*, fie *de-a dreptul prost*. În anumite circumstanțe se mai traduce prin *nebun* sau *nu prea întreg la cap*.

Smashing – termen provenit din engleza veche și care s-ar traduce prin: excepțional, extrem de plăcut, foarte atractiv.

Cheapatones – denumire dată de către angajații vasul pasagerilor care nu plăteau gratuitățile. Vine de la *cheap* – ieftin.

Sea-pass – cardul alb, actul de identitate la bord, cheie și carte de credit.

CAPITOLUL I MIRAJUL MĂRILOR

Dragă Carla,

Mesajul tău m-a îndurerat nespus, dar am convingerea că vom depăși cu bine situația dificilă pe care ne-a pregătit-o acel om lipsit de suflet. Vom găsi rezolvare, îți promit că acest obstacol nu va doborî dragostea noastră și într-o zi vom fi din nou împreună. Cele două ceruri nu vor îngădui altminteri; nu-și pot pierde cântecul.

*Mi-e dor de tine,
Adnan*

După un zbor lung și obositor peste ocean, am aterizat cu bine în vestitul San Diego, despre care se spune că este portul celei mai mari flote din lume. Deși noaptea se așternuse deja peste marele oraș de pe coasta Californiei de Sud, am putut

remarca străzile întinse și intersecțiile largi, puternic iluminate la ceas de seară. Trecherile de pietoni mi s-au părut într-atât de lungi, încât mă întrebam, zâmbind, dacă semaforul durează suficient pentru a permite o traversare firească a străzii și nu în goana mare. Nu avea nimic din căldura și intimitatea orașelor europene cu străduțele lor înguste și șerpuinde, mărginite de clădiri construite în variate arhitecturi ce servesc, de cele mai multe ori, ca mijloc de orientare la diferitele cotituri, că, între noi fie vorba, chiar de te rătăcești, când, ridicând ochii, zărești aceeași turlă de biserică, pricepi că nu te-ai pierdut de tot, doar te-ai învârtit în cerc. Clădirile futuriste, de aceeași culoare, străzile cu intersecțiile lor drepte – parcă prea drepte – de o perfecțiune excesivă, drumurile secundare, despărțite de trotuare asamblate în unghi desăvârșit, toate semănau, construite fiind la fel și mă gândeam la cât de ușor poți pierde drumul în lipsa unor puncte distinctive de reper. Mi se părea că nimerisem subit într-o altă lume, ori poate că așa și era, mă aflam pe „planeta” America. Mi-o imaginasem altfel, mai plină de culoare, mai primitoare, mai prietenoasă. „Hotărât lucru, îmi spuneam decepționată, nu-mi place, nu mă atrage în nici un fel țara tuturor posibilităților”.

Abia coborâsem din avion, în Chicago, și pășisem pentru prima dată pe acele meleaguri îndepărtate când m-am pomenit înconjurată de câțiva oameni ai poliției de frontieră. Mă priveau și-mi vorbeau cu asprime. Folosindu-se de bastoanele negre și lungi, mă dirijau spre o intrare a ceea ce părea a fi o cameră

pentru proscriși. Multe nedumeriri și spaima mă înlănțuiau deodată.

– Trebuie să se fi strecurat o greșeală, le spuneam cu voce tremurândă, cred că mă confundați... sigur m-ați luat drept altcineva... eu nu am origini îndoielnice, nu mă puteți suspecta de lucruri necurate!

– Trebuie să-ți facem percheziție corporală, descaltă-te și dezbracă-te până la chiloți! veni un ordin dat de o voce puternică. Dezleagă-ți și părul!

– Dar nu se poate, am ripostat, sunt bărbați în încăpere...

– Nici o vorbă în plus! tună vocea. Supune-te ordinului!

Un paravan, nici prea lung și nici prea înalt, despărțea încăperea în două, într-o parte se aflau femeile și copiii, iar în cealaltă, bărbații. Mă felicitam la gândul că hainele mele ușoare și lipsite de orice fel de buzunar, erau ușor de controlat.

– Te poți îmbrăca. Unde mergi? mă întrebă de parcă habar n-avea.

– În San Diego.

– Pentru ce?

– La muncă, mâine dimineață trebuie să mă imbarc pe un vas de croazieră.

– Ai documente?

– Desigur! am răspuns, întinzându-i hârtiile cu mâini tremurânde. Pe scrisoarea de angajare sunt trecute numerele de telefon și adresa electronică a angajatorului.

Începusem să mă neliniștesc, nu-mi puteam explica de ce dura atât. Mi-era teamă că cei de la sediul firmei nu răspundeau la telefon. Ochiul mi se pironiseră asupra ceasului... ar fi trebuit să mă aflu la poarta de îmbarcare pentru San Diego deja. O paloare adâncă mi se așternu pe față, trupu-mi fusese cuprins de tremurături și membrele îmi înghețaseră subit – aveam să pierd avionul. Cu minte febrilă, căutam o rezolvare, o posibilă ieșire din impas. Dacă nu ajungeam la destinație în timp util, pierdeam vaporul și mă vedeam nevoită să petrec o săptămână în acel loc numit San Diego și care, datorită cruntei experiențe din Chicago, mi se înfățișa crud, auster și primejdios. Deodată, ușa se deschisese și aceeași voce răsunătoare îi spuse gardianului:

– Aia albă din colțul de colo e curată, lăsați-o să plece!

Un suspin adânc îmi ușură pieptul. Când am ieșit din încăperea groazei, am auzit cum mă chemau prin stație pentru îmbarcare. Nu decolaseră, încă mă așteptau.

Pentru a înțelege mai bine ce se întâmpla și pentru ce autoritățile americane au recurs la asemenea măsuri, exagerate din punctul de vedere al neștiutorilor, trebuie să spunem cititorului că toate acestea aveau loc la scurt timp după acel unsprezece septembrie blestemat, din anul 2001, când au avut loc atentatele teroriste împotriva Statelor Unite și, din punctul dumnealor de vedere, orice străin care nimerea pe teritoriul Americii, era văzut ca o posibilă amenințare. Ulterior se mai împlânzira, în sensul că doar descălțau călătorii și nu îi mai

dezbrăcau la piele, dar încă mulți pot afirma că au trecut prin spaimile iadului când au pierdut zborul de legătură. Nouă, personal, ne-a fost dat să trăim de două ori acest coșmar, însă ne-am bucurat de dramul de noroc, ca să zicem așa, și am prins următorul avion la timp. Deși este greu de crezut, afirmăm fără sfială că pe vasele de croazieră lucrează, în marea majoritate, străini veniți din toate părțile globului și aproape deloc americani. Se înțelege, așadar, de ce trebuia să ne supună la nenumărate filtre înainte de a ne lăsa să le trecem pragul. Într-o încăpere mare, din aeroport, strânseseră tot personalul ce urma să se imbarce pe vapoare (câteva zeci de oameni), în Tampa, Florida. Deși toți aveam acte în regulă, verificarea acestora dura mult prea mult. Trecuse puțin peste timpul de decolare când ne-au dat voie, câtorva dintre noi, să trecem și deja ne gândeam cu înfiorare că vom înnopta undeva pe băncile din aeroport. Însă șansa îmi surâse și de data aceasta și ajunsesem la poarta de îmbarcare tocmai când aceasta se închidea. Însă alte zeci de persoane nu s-au bucurat de aceeași soartă...

Starea mea de spirit se îmbunătățise considerabil când, în sfârșit, mă instalasem confortabil la o masă din restaurantul hotelului, înaintea unui platou generos ce găzduia un lung șir de coaste la grătar, tăvălite fără sficiune printr-un sos roșiatic și al unui pahar de vin din renumitele podgorii californiene. Preferasem White Zinfandel rosé fiindcă-mi amintea atât de mult de Bella. Și apoi nu am fost niciodată genul de persoană

care respectă cu strictețe regulile gastronomice; pentru noi, de pildă, un vin alb se potrivește de minune cu o friptură în sânge așa cum nici celui roșu nu-i stă tocmai rău lângă o bucată slabă de pește.

– Ce fel de sos este acesta? am întrebat chelnerul.

– Este un sos special pentru coaste, domniță, este preparat cu miere, usturoi și pastă de tomate.

– Ce ciudățenie! am exclamat. Și cum se împacă mierea cu usturoiul și acest amestec dulce cu carnea?

– Aaa, nu ați mai gustat așa ceva, trase concluzia, merg de minune împreună! Restaurantul nostru este renumit în gătitul coastelor! Suntem cei mai buni din oraș! Vă invit să le încercați, vi le recomand cu căldură și vă promit că o să vă placă!

Cu toate că mă socoteam nedreptățită și simțisem o oarecare ostilitate pentru fiecare dintre ele, îmi lipseau prietenele mele. Nu eram în stare a înțelege de ce tocmai eu a trebuit să fiu transferată, fiindcă, la drept vorbind, nici Bella, nici Bertha și nici Laura nu vorbeau spaniolă sau portugheză, dar cu toate astea lor li s-a îngăduit a merge în Brazilia. Tocmai la ceasul ăsta, Bella și Bertha, proaspăt întoarse din vacanță, ar fi trebuit să se afle împreună la un hotel din Rio de Janeiro. Nu puteam pricepe cu ce-i greșisem Tatălui. Poate că-i displăcea faptul că nu zâmbeam prea des ori poate mă găsea prea firavă, pesemne vreun binevoitor i-o fi ciripit că era să scap tava cu salate... sau pur și simplu n-am izbutit să-i câștig simpatia... cine poate ști?... Însă cel mai mult îmi lipsea el, Adnan. În ultimul mesaj îmi

spunea că va încerca să se transfere pe vaporul unde lucram eu acum, pentru a putea fi din nou împreună. Trebuia doar să avem puterea de a mai îndura depărtarea câteva luni.

Trecând peste umilințele suportate și jurând că niciodată nu voi mai pune piciorul în acel aeroport dezgustător, începusem să îndrăgesc orașul San Diego ce părea a fi rupt din rai. Centrul său, fascinantul golf de un albastru pur, îmi apărea acum aerisit și curat, iar combinația de construcții tradiționale și moderne, de vechi și nou, mă făcea să mă simt aproape ca acasă, în îndepărtata Europă. Lăsând la o parte plajele sale minunate cu nisipul lor fin, parcurile întinse, elegante și pline de verdeață, muzeele – custozii pieselor rare, am simțit una dintre acele bucurii deosebite când într-un târziu am reușit a mă pierde prin cea mai mare grădină zoologică din lume.

Nava, noua mea gazdă, făcea parte dintr-o clasă superioară celeilalte. Deși înzestrată cu remarcabile atracții la bord și desemnată a avea mult mai multe ferestre decât orice altă navă din flotă, oferind prin urmare călătorului posibilitatea unei vederi mai bune asupra întinselor mări și pitoreștilor țărmuri, nu era mai elegantă și mai spectaculoasă decât sora sa mai mică.

Din lipsă de locuri la puntea zero, fusesem cazată temporar într-o cabină de la puntea unu, rezervată echipajului din categoria staff. Cum era de așteptat, mie îmi revenea patul de sus, lucru care nu mă supără, ținând cont de faptul că, în acest următor contract, era rândul meu să mă lovesc cu genunchii de tavan. După o zi zdrobitoare de îmbarcare m-am